

— Вашето село е твърде сиромашко, казахъ азъ послѣ неголѣмо мѣлчене.

— Земята наша е плодотива, хората сѣ работни, Господъ ни дава и свѣти Димитаръ ни помага; ала чокоите и чиновниците почти сичко изѣдатъ, каза сиромашкинята и още по-надолу наведе главата си.

— Мене ми са чини, че вашиятъ боляринъ е добаръ човѣкъ, казахъ азъ.

Жената ми погледа въ очите, поклати главата си и проговори:

— Спаси, Господи, отъ лукаваго! Нашиятъ чокоинъ е дяволъ надъ дявовете; той и Бога иска да излъже..... У него сърце нѣма; той малко мисли и за душата си.

— Колко деня вие работите за него? попитахъ азъ.

— Цѣла недѣля..... Сичките селѣне му сѣ длѣжни и за това ги има въ рѣцете